

MIKULÁŠOV

LIST ČASOPIS RÍMSKOKATOLICKEJ FARNOSTI STARÁ LUBOVŇA

Číslo 1

Ročník I

Dobrovoľný príspevok

Marec 2003

Zamyslenie

Popolcovou stredou sme vstúpili do pôstnej doby. V pôste si máme uvedomiť v prvom rade to, čo je v nás zlé a nastúpiť na cestu pokánia - nápravy života.

Aj sv. apoštol Pavol píše: „Viem totiž, že vo mne, to jest v mojom tele, nesídlí dobro; lebo chcieť dobro, to mi je blízko, ale robiť dobro nie“ (Rim 7, 18). Je to veľmi osobné a zároveň veľmi bolestné vyznanie apoštola národov, ktorý sa cíti rozpoltený medzi dvoma v ňom pôsobiacimi protikladnými tendenciami. Túto vnútornú rozorvanosť prežíva sv. Pavol ako svoju skutočnú životnú drámu. Či to nie je zároveň dráma aj každého z nás? Ak sme skutočne k sebe úprimní, nemôžeme aj my zopakovať slova pisateľa Listu Rimanom: „Veď nerobím dobro, ktoré chcem, ale robím zlo, ktoré nechcem“? (Rim 7, 19) Človek nemôže byť bytosť s radikálne zlou vôľou. Dokonca aj vtedy, keď koná zlo, hľadá v ňom akési dobro, ale ľudská vôľa je slabá a slepá. A hoci všetci máme dobrú vôľu (*možno naozaj len málo ľudí má skutočne zlú vôľu*), aj tak nám sama osebe vzhľadom na jej slabosť a slepotu nezaručuje morálne dobré konanie. Uvedomme si hĺbku našej vnútornej rozorvanosti, pretože ak sv. Pavol - človek úplne oddaný Ježišovi Kristovi a jeho evanjeliu - úprimne a otvorene uznáva túto zásadnú rozpoltenosť v sebe samom. A o čo viac sa nachádza v každom z nás. Snažme sa najskôr uvedomiť si, že sme ľuďmi dobrej vôle. Často robíme rozhodnutia, ktoré majú za cieľ rozvíjať dobro v nás. Nezriedka prežívame osobnú istotu, že víťazstvo dobra v nás je možné. Dokonca v určitých náklonnostiach či zlovykoch po páde, ktorý sa nás bolestne dotýka, tvrdohlavo opakujeme: „bolo to už posledný raz, už viac sa to nezopakuje“!

Vezmime si naše konkrétne životné situácie: vnútorné pocity, úmysly, rozhodnutia a pozrime sa, koľko je v nich našich želaní konať dobro. V našich modlitbách a úmysloch sme možno neraz naplnení nadšením a zánietením, ako bol

sv. Peter, ktorý úprimne a s veľkou šľachetnosťou povedal Ježišovi: „Aj keby som mal umrieť s tebou, nezapriem ťa“ (Mt 26, 35). Máme dobrú vôľu, pretože dokonca aj keď je oslabená v dôsledku dedičného hriechu a vlastných hriechov, predsa je odrazom nekonečnej a najvyššej dobroty samého Boha. Vyjadriť radosť z toho, že máme dobrú vôľu a prijímame ju ako dar od dobrotivého Boha. Aby však poznanie seba samých bolo skutočné, priznajme si aj nedokonalosti a slabosti našej dobrej vôle. A znovu, odvolávajúci sa na naše konkrétne životné

situácie, uvidíme, ako dopadli tieto naše „pevné“ predsavzatia, rozhodnutia a sľuby dané sebe, Bohu i blížnym. Spoznajme slabosť našej dobrej vôle. Pripomeňme si ako sa v nás prejavuje neustále ten „starý človek“. V takýchto chvíľach by sme sa mohli porovnať k Petrovi, ktorý onedlho po tom, čo sľúbil Ježišovi, že s ním pôjde aj na smrť, sa zaprisahával a preklínal: „Nepoznám toho človeka“ (Mt 26, 74). Petrova šľachetná, obetavá a dobrá vôľa bola zaslepená strachom o seba. Petrova zaslepenosť bola aj v tom, že chcel pracovať pre Ježiša - umrieť za neho - a nevedomoval si, že práve on sám potreboval pôsobenie svojho Učiteľa - jeho utrpenie, smrť a zmŕtvychvstanie.

Je tu čas pôstu, veľká príležitosť pre nás na nápravu nášho života na radostnú oslavu vzkriesenia - víťazstva nielen Ježiša nad smrťou, ale aj nás nad zlobou a hriechom.

Využijeme tento čas, kedy sa máme odvrátiť od hriechu a žiť ako Boží synovia a dcéry. Nájdime v sebe odvahu povstať z hriechov. Ak sme sa nabáli spáchať hriech a uraziť tým Boha, nebojme sa nastúpiť na cestu pokánia a vyznať svoje hriechy a dosiahnuť odpustenie. Obráťme teda náš pohľad na ukrižovaného Ježiša, rozjímajme o jeho utrpení a smrti a vzbudme v sebe vieru, že jeho ranami sme uzdravení (Iz 53, 5), že v nich je náš život. Skrze kríž Ježiša Krista prichádza Božia milosť, ktorá v dramatických situáciách, v akých sa človek ocitá na zemi, naplní nás dôverou, nádejou a pokojom.

Marián Pánik

Pozdravujeme všetkých našich veriacich, všetkých, ktorým sa dostalo do rúk prvé číslo Mikulášovho listu, ktorý bude vychádzať ako mesačník. Začíname skromne, bez veľkých plánov, ale s úmyslom prispieť k oživeniu života vo farnosti. Chceme Vás nielen informovať o dianí vo farnosti, ale prostredníctvom *živých slov*, prinášať posilu vo viere, odvahu k nádeji a ochotu k láske. *Tých, ktorí chcú pomôcť a obohatiť iných dobrými nápadmi, skúsenosťami a svedectvami prosíme o spoluprácu. Tešíme sa na Vaše listy, príspevky, podnety, informácie.*

Redakcia

Životné jubileum

Dňa 22. februára 2003 sa v Kolačkove uskutočnila ďakovná sv. omša z príležitosti **70 rokov života** Mons. Ludovíta Píovarčího. Narodil sa 23. 2. 1933 v Malužinej na Lipťove a v našom regióne pôsobí 41 rokov. Od roku 1962 pôsobil v Mníšku nad Pópradom, od roku 1978 v Novej Lubovni, od roku 1987 v Starej Lubovni a od roku 1995 pôsobí ako farár v Kolačkove.

Dňa 19. marca sme si pripomenuli **5. výročie posviacky základného kameňa pre nový kostol** sv. Petra a Pavla, ktorý posvätil Mons. Viktor Trstenský.

Dňa 28. marca 2003 pápežský prelát Mons. Viktor Trstenský oslávi **95 rokov života**. V Starej Lubovni pôsobil ako farár v rokoch 1969 – 1974. V priebehu tejto doby rozvíjal duchovný život vo farnosti a vychoval novú generáciu mladých ľudí. Jeho príklad priviedol mnohých ku kňazskému a rehoľnému životu a pomohol vyriešiť ne jeden osobný či rodinný problém. Je autorom knihy *Sila viery, sila pravdy*, ktorá nám približuje život Božieho služobníka biskupa Jána Vojtaššáka. Mons. Viktor Trstenský je čestným občanom mesta Stará Lubovňa.

Zasadala farská rada

Dňa 20. 2. 2003 sa uskutočnilo zasadanie Hospodárskej farskej rady. Po prerokovaní jednotlivých bodov programu sa rada zaoberala kritickým stavom farského kostola a navrhla vypracovať odbornú štúdiu, ktorá by zmapovala jeho súčasný stav a navrhla realizáciu rekonštrukčných prác, ktoré by však kôli veľkým finančným nákladom mali byť rozdelené do jednotlivých etáp. Hovorilo sa aj o potrebe pastoračného centra, ktoré by riešilo súčasnú nepriaznivú situáciu v meste. Navrhlo sa zatiaľ využívať priestory, ktoré sú k dispozícii (Cirkevná škola, Kultúrny dom). Rada privítala návrh pána dekana Mariána Pánika zriadiť pastoračnú radu, ktorá by pomáhala v činnosti s deťmi, mládežou, dospelými a rodinami. Zároveň touto cestou vyzýva a prosí tých, ktorí vedia a chcú pomôcť, aby sa prihlásili v sakristii alebo na farskom úrade.

Nebojme sa svedčiť

„Na Slovensku sme dlhší urobiť pre rodinu viac“, zdôraznil pomocný spišský biskup Mons. Štefan Sečka po návrate zo 4. Svetového stretnutia v Manile. Každý kňaz, správca farnosti, či kaplán by jej mal vo farnosti venovať zvýšenú starostlivosť. Mať čas pre potreby rodín, zamerať svoje ohlasovanie problematike života v rodine, iniciovať vznik spoločenstiev kresťanských rodín, zapojiť do práce laikov, ktorí majú skúsenosti v rodinnej problematike. Pri prežívaní kríz a ťažkostí v manželskom a rodinnom živote niekedy *stačí mať otvorené a načúvajúce srdce*, ktoré dokáže vliť novú silu k trpezlivosti a odvahu pre dobro niečo aj pretrpieť a začať nanovo. „Veľkým povzbudením a svedectvom vernosti povolaniu v manželstve sú príležitosti výročí 25 alebo 50 rokov manželstva. Nebojme sa tieto príležitosti zverejniť, to je príležitosť osobného svedectva“, dodal Mons. Štefan Sečka.

Pokojom sa nič nestratí, vojnou je všetko stratené

Svet žije v úzkosti pred blížiacou sa vojnou v Iraku, ktorá by spôsobila veľké utrpenie jeho obyvateľom. Pápež Ján Pavol II vyzval 9. februára k modlitbe za pokoj vo svete týmito slovami: „V tejto hodine medzinárodných problémov musíme od Boha vyprosovať veľký dar pokoja. Iba zásah z hora môže vzhľadom k ťažkostiam na začiatku nového tisícročia dodať ľudstvu možnosť dúfať v menej temnú budúcnosť!“ Popolcová streda bola dňom pôstu a modlitieb za pokoj vo svete. K výzve sv. Otca sa pridala aj Konferencia biskupov Slovenska a vyzýva veriach k modlitbe za potreby ľudského ducha: za pravdu, spravodlivosť, lásku a slobodu. „Chcieť pokoj nie je znamením slabosti, ale sily,“ hovorí sa v stanovisku KBS, ktoré podpísal jej predseda Mons. František Tondra. Okrem iného sa píše, že Irácka kríza sa zdá už ľudsky neriešiteľná. Do tohto zmätku a obáv môže vnieť svetlo iba Boh. V tejto vážnej dobe vyzývame aj veriach našej farnosti k modlitbám za pokoj vo svete. K modlitbám za tých, ktorým je zverená zodpovednosť za blaho národov, aby sa vzdali plánov vzájomného zničenia a hľadali mierové riešenia. Pokojom sa nič nestratí, vojnou je všetko stratené. Ľudstvo sa potrebuje vrátiť k Bohu, obnoviť súkromný a verejný život a cez Neho riešiť aj spory medzi národmi.

Svätý Mikuláš

Patrón nášho farského kostola i mesta, svätý Mikuláš, je jedným z najobľúbenejších kresťanských svätcov. Už od stredoveku mu bolo zasväcovaných mnoho kostolov, bol častým hrdinom rozprávačských cyklov - nástenných malieb a od 15. storočia najmä tabuľových obrazov oltárov. V čase stredoveku boli zdrojmi takýchto cyklov legendy, teda príbehy zo života svätcov. Keďže ich cieľom bolo predstaviť svätca ako jedinečnú osobnosť bez akejkoľvek pochybnosti o jeho svätosti, ich štruktúra bola prísne normovaná a pozostávala zo štyroch častí - život, utrpenie, prenesenie pozostatkov do chrámu a svätcove zázraky. A tak sa aj o svätom Mikulášovi zachovali legendy, ktoré hovoria o jeho mimoriadnosti už od detstva. Pochádzal z bohatej rodiny a podľa legendy mal už od narodenia sklony k askéze - v stredu a v piatok sa kojil len raz denne. Na jeho výnimočnosť poukazuje aj jeho voľba za biskupa mesta Myra. Po smrti predchádzajúceho biskupa sa stretli ostatní a modlili sa za nového. Jeden z nich počul hlas, aby sa novým biskupom stal ten, kto príde ráno prvý do kostola. A bol to práve Mikuláš. Keď jeho diecéze hrozil veľký hlad, Mikuláš prosil námorníkov o pšenicu, ktorú prevážali pre cisára. Na jeho prosby mu časť z nej dali a pri jej odovzdávaní cisárskym úradníkom zázračne nič z nákladu nechýbalo. Troch chlapcov vzkriesil k životu potom, ako ich mäsiar zavraždil a uskladnil v soľnom roztoku, aby ich mohol v čase hladu predávať. Avšak najznámejšou legendou zo života svätého Mikuláša je príbeh o jeho dobročinnosti. Istého otca núdza dohnala k rozhodnutiu urobiť zo svojich troch dcér neviestky. Keď sa to Mikuláš dozvedel, po tri noci hádzal do domu hrudy zlata ako vená pre dcéry. Poslednú noc ho otec vystrielol, no Mikuláš ho presvedčil, aby ho neprezradil. Keď zomieral, pri hlave mu vytryskol prameň oleja a pri nohách vody. Údy mu vypocovali svätý olej vracajúci zdravie ľuďom.

Historicky podložených udalostí z jeho života je málo. Narodil sa okolo roku 280/286 v Patare v Grécku. Okolo roku 300 sa stal biskupom v Myre v Malej Ázii. V časoch prenasledovania kresťanov bol roku 310 zajatý a trýznený. Roku 325 vystúpil na Nicejskom koncile. Zomrel 6.12.345/351 v Myre, dnes Demre v južnom Turecku. Pochovaný je v juhotalianskom meste Bari v bazilike sv. Mikuláša, ktorá sa stala vyhľadávaným pútnickým miestom.

Jeho kult sa šíril asi 200 rokov po jeho smrti. K najväčšiemu uctievaniu došlo od 8. st. v Rusku, ktorého je Mikuláš patrónom. Pomalšie sa šíril v Európe, napr. od 10. st. v Nemecku, Francúzsku a Anglicku. Na východe, kde je Mikuláš po Bohorodičke najuctievanejšou postavou, sa jeho kult datuje od 6. st. Jeho sviatok sa oslavuje 6. decembra. V 10. st. vznikol v Nemecku zvyk, že Mikuláš nosí deťom darčeky, obdarúva ich. Svätý Mikuláš je patrónom Ruska, miništrantov, detí, panien, pútnikov a cestujúcich, sudcov, námorníkov, pekárov a mnohých iných. Zobrazuje sa ako biskup - s berlou, mitrou na hlave a knihou v ruke, na ktorej má položené tri jabĺčka (alebo gule) ako symbol pomoci trom dcéram. Na východných ikonách je Mikuláš zobrazený v strede a výjavy z jeho života v klejme, teda po obvode obrazu.

V našom kostole je svätému Mikulášovi zasvätený hlavný oltár, ktorý je už barokový (z druhej polovice 18. storočia) a svätec je zobrazený bez rozprávačských výjavov. Ústredný obraz zachytáva Apoteózu svätého Mikuláša, teda jeho oslávenie v nebi. Anjeli po bokoch držia jeho atribúty - mitru a berlu, pohľad svätca smeruje k nebesiam.

Svätý Mikuláš je typom svätca, ktorého dobročinnosť a milosrdenstvo je nám príkladom aj v dnešnej dobe.

M. Timková

Tajomný list

V Paríži sa donedávna hovorilo o dojemnej udalosti. Istá matka mala jediného syna, nadaného, ale pritom ľahkomyselného. Milovala ho a robila všetko preto, aby nezrehšil a nestratil vieru. Keď umierala, trápila sa, čo s ním bude, prosila ho, aby pamätal na jej ponaučenia a nedal sa zviať k zlému životu. Syn jej to sľúbil. Keď matka umrela, oplakal ju, ale po čase zabudol na sľub, ktorý jej dal a oddal sa hriechnemu životu. Asi desať mesiacov po jej smrti, pred Veľkonočnými sviatkami, mu poštar priniesol list. Spozornel, nemohol tomu uveriť, ale adresa bola napísaná vlastnoručne jeho matkou. Otvorí a číta: „Spomeň si na sľub, ktorý si mi dal pred mojou smrťou. Vykonaj svoju kresťanskú povinnosť, prístup tento týždeň k sviatostiam. Pamätaj na svoju matku.“ List silno zapôsobil, aj spomienka na matku bola tak bolestná, že dodržal sľub. Vypovedal sa a prijal Eucharistiu. Po roku pred Veľkou nocou dostal podobný list s tou istou prosbou. Darmo pátral po tajomnom pôvode listu. A zopakovalo sa to i tretí a štvrtý rok. Ďalší list už neprišiel, nebolo už treba, lebo viac už nezabudol na svoju matku, na svoj sľub a svedomite si vykonával svoje povinnosti. Až po rokoch sa dozvedel pravdu. Matka, obávajúc sa o jeho spásu, napísala pred smrťou tieto listy a požiadala svojho spovedníka, aby každoročne pred Veľkonočnými sviatkami poslal jeden list jej synovi.

Podobne sa nám prihovára aj naša nebeská matka. Panna Mária nás miluje a bojí sa o nás. Ona stála pod krížom, na ktorom umieral jej Syn. Jej srdce prenikol veľký bôľ vidiac Ježiša umučeného a skrvaveného. Ale nezúfa, dobre vie, že Jeho smrť je vykúpením pre hriechne ľudstvo. Preto aj v tomto čase nám prostredníctvom kňazov adresuje slová vyzývajúce k pokániu a modlitbe. Nebuďme ľahostajní k jej prosbe, vykonajme si svoju kresťanskú povinnosť a vykročme k novému životu!

L.O.

FARSKÁ KRONIKA

Január - marec 2003

Pokrstení:

Lukáš Chochula, Bibiána Smolenová, Richard Dragošek, Oliver Palenčár, Nikola Zamkovská, Laura Geryková, Kamila Gladišová, Dávid Vilík, Ján Dulák, Barbora Červeňáková, Zlatica Šulianová, Jakub Fedák, Annamária Čačaná, Jaroslava Balážová.

Sobášení:

Vladimír Čámer a Daniela Lipovská, Ján Smolen a Martina Varhoľáková, Jaroslav Pavliga a Jana Mareková, Ing. Slavomír Jančišin a Ing. Mária Bičušová.

Pochovaní:

Emil Brunovský (74 r.), Katarína Krajgerová (88 r.), Martin Hudák (70 r.), Anna Kokyová (59 r.), Mikuláš Kandra (89 r.), Jozef Turek (68 r.), Milan Marfiak (56 r.), Pavol Basár (63 r.), Jozef Čureja (78 r.).

Za Tebou prahne moja duša...

Veľa vecí nás dokáže rozrušiť natoľko, že niekedy sme v pokušení utiecť od skutočnosti. Môže to byť napríklad nezamestnanosť, násilie či bezprávie. Často sa trápime nad nejasnou budúcnosťou, ktorá v nás vzbudzuje úzkosť. Máme strach zo samoty, z neporozumenia, z nevyliciteľných chorôb, zo staroby, zo smrti či nedostatku lásky. Pred týmto všetkým sa snažíme uniknúť intenzívnou prácou alebo ponorením sa do sveta rozkoší. Navonok predstieraná veselosť je len únikom pred skutočnosťou.

Človek je tvor, ktorý stále po niečom túži, smädí. Často ani sám nevie prečo by chcel tú alebo inú vec: jednoducho preto, že ju má aj druhý. Obyčajne však v ničom nedosiahne trvalé uspokojenie: stále je hladný a smädny ako vyschnutá zem. Nezriedka sa stáva, že prestáva veriť už aj v to, že nájde niečo, čo ho úplne naplní. Je totižto väčší, než sú veci. Žiadna matéria nemôže úplne obsiahnuť priestor ľudskej duše. Avšak je tu niekto, kto sa volá „Ten, ktorý je“, kto čaká na človeka, chce mu dať živú vodu, aby uhasil jeho smäd - a to je Kristus.

Ak sa človek chce napiť v prírode čistej pramenitej vody priamo zo žriedla, musí ohnúť svoje kolená. A tak isto, keď sa má naša duša napiť dostatočne, musíme často ohnúť kolená. Padnúť na zem, pred prameňom živej vody - pred Kristom.

Na kolenách musíme v sebe nájsť aj úprimnosť priznať sa k chybám a odvahu napraviť sa. Nenaťahovať si, že si postačíme sami. Pravým zdrojom je pre nás Kristus. Teraz je na to vhodná chvíľa, striasť zo seba bremená - prítomné aj minulé. Netrápme svoju dušu, nenechávajme ju v ťažkom hriechu - napime sa živej Kristovej vody...

POTOMKARI

*Mnohí sa boja
cesty do kostola,
akoby bola
za ostnatým drôtom.*

*Až zostarneme, - vravia.
Možno POTOM...*

*Mnohí zabudli
už aj Desatoro
v konzumnom svete
iné je ich mottom.*

*Nechýba nám to, - tvrdia.
Možno POTOM...*

*Aj k pokániu sa odhodlajú,
až keď smrť číhať bude
za najbližším
plotom.*

*Zatiaľ do jednej piesne
ladia tóny
a opakujú ako gramofóny
to svoje POTOM,
POTOM, POTOM...*

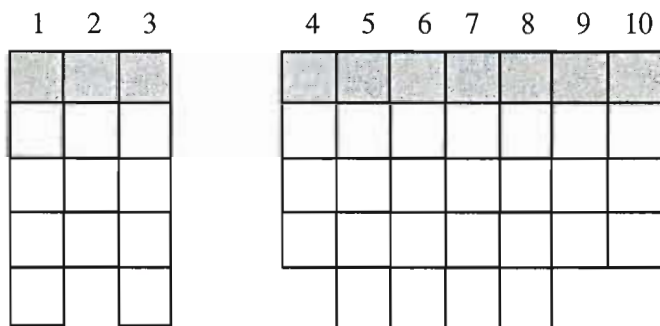
*Ale čo ak to POTOM
vôbec nebude?
Čo ak už zajtra
smrť im privrie oči,
zjaví sa náhle
na mesačnom koči,
z rúk vyrazí im pero
a či dláto?
Čo bude potom?
Mysleli aj na to?*

Milé deti!

Jednému malému chlapcovi, ktorý mal zlú povahu, dal otec vrecko klinčov a povedal mu: „Vždy, keď sa nahneváš, zatlač jeden kliniec do plotu za dom“. Prvý deň chlapec zatlačil 37 klinčov. Za niekoľko týždňov sa naučil ovládať svoj hnev a počet klinčov sa znižoval. Chlapec zistil, že je ľahšie ovládnuť zlosť ako zatlačiť kliniec do plotu. A dočkal sa aj dňa, keď sa ani raz nenahneval. Hneď to povedal otcovi a ten mu navrhol, aby teraz vždy vytiahol jeden kliniec, keď sa za celý deň ani raz nenahnevá. Dni utekali a raz mohol povedať otcovi, že v plote neostal ani jeden kliniec. Vtedy ho otec zobral za ruku, zaviedol k plotu a povedal: „Pozri, urobil si veľký čin, že sa už nehneváš, ale pozri sa na diery v plote. Ten plot už nebude nikdy taký aký bol!“ Z toho príbehu sa máme poučiť, pretože slová vyslovené v hneve spôsobujú rany, ktoré sa ťažko hoja a zanechávajú jazvy. V tomto pôstnom čase si dajme aj my záväzok, že sa nebudeme hnevať, že budeme proti hnevu úspešne bojovať a nevzdáme to. Sme predsa Božie deti.

„Nikdy nie je človek taký krásny, ako keď prosí o odpustenie, alebo...“

A ako končí výrok J. Paula? To sa dozvieme, ak správne vylúštite našu tajničku.

1. sobota u Židov
2. Mojžišov brat
3. pokrm z neba
4. predstavený kláštora
5. farár
6. Ján Pavol II
7. začiatok
8. časť bohoslužobného rúcha
9. púštne zviera
10. „tak je“

Teším sa na vaše správne odpovede. Prajem vám, aby ste navždy zostali krásnymi.

Správne odpovede vylosujeme a odmeníme.

ZUZANA

Láska Jurkovho srdiečka

Mamka, a kedy zomrel Ježiško? Včera, na Veľký piatok, odpovedá mamička. Ani zvony preto nezvonia, celý svet smúti. Jurko zosmutnel, veď toľko počul o Ježišovi a teraz je mŕtvy.

Hlavičkou mu preleteli rôzne myšlienky a zrazu sa spýtal. *Mamka, a bol pri ňom lekár? Ale kdeže, Pán Ježiš chcel dobrovoľne trpieť a umrieť za naše hriechy.* Vošli do kostola, kde v Božom hrobe ležal Ježiš. Bol bledý a zo srdca mu tiekla krv. Na rukách i nohách mal rany. Jurkovo srdiečko začalo silne búchať a slzy ako hrášky sa mu kotúľali dolu tváričkou. Keď sa pomodlili a pobozkali Ježišove rany, opýtal sa: „Mamka a prečo mu nik nepomôže?“ „Ešte tomu nerozumieš,“ hovorí mama. Jurko sa na chvíľu zamyslel a zrazu sa rozbehol ku svojej tete a poprosil ju o trochu masťičky na rany. *Ja vám za to budem pást húsky,* povedal Jurko. Teta mu podala hrnček s masťičkou a chcela sa ho opýtať, komu ju nesie, ale Jurka už nebolo. Keď potom celý spotený dobehol do kostola, pomazal ležiacemu Ježiškovi masťičkou všetky rany a obviazal ich vreckovkou. *Tak, povedal si, teraz už nebudú bolieť a do rána sa zahoja.* Potom pohladil Ježiša po tvári, čosi mu zašepkal do ucha, prežehnal sa tak ako to robia dospelí a spokojne kráčal domov. V tú noc spal ako v páperí.

Milé deti, tak ako Jurko v tejto legende pomohol Ježišovi, tak aj vy pomáhajte ľuďom okolo seba. Pomôžete tak zmeniť svet k dobrému.

ŽIVOT

si mal a vidí sa ti, že je krásny.

No, keď rastieš, jeho princíp ti
začína byť jasný.

Nie je to len prechádzka vonnými ružami,
no i púť, cesta posiatá trňami.

Tie trne bolesť, problém predstavujú,
mnohokrát úsmevu v rozdávaní zabraňujú.

Mnohé temné dni zo sebou prináša
A z našich srdiec pokoj, lásku, nádej odnáša.

Do srdca vstupuje nepokoj.

Nedá sa mu zabrániť,

Povedať: „Stoj!“

Moje srdce centrum tela,
akási zvláštna bolesť zviera.

Na záver slzy na líčku,

slza, ktorá každý večer pečatí mi modlitbičku.

D. Majerčíková, 9.B ZŠ sv. C. a M.

SPOVEDANIE PRED VEĽKOU NOCOU

2 0 0 3

Nová Ľubovňa	sobota	5.4.2003	10,00 -17,00
Mníšek n/ Popr.	nedeľa	6.4.2003	13,00-16,00
Podsadok	pondelok	7.4.2003	14,00-16,00
Stará Ľubovňa k Petra a Pavla	streda	9.4.2003	9,00 - 17,00
Chmeľnica	štvrtok	10.4.2003	13,00 -17,00
Hniezdne	piatok	11.4.2003	13,00-17,00
Stará Ľubovňa farský kostol	sobota	12.4.2003	9,00-17,00
Stará Ľubovňa farský kostol	nedeľa	13.4.2003	14,00 - 18,00
Kolačkov	pondelok	14.4.2003	14,00 -16,00

Bohoslužby

	farský kostol	kostol sv. Petra a Pavla	Podsadok	Nemocnica	ZŠ sv.Cyrila a Metoda
pondelok	6.00 18.30	17.00			7.30
utorok	6.00	17.00		16.00	
streda	6.00 18.30		17.00		
štvrtok	6.00 18.30	17.00			
piatok	6.00 18.30	17.00			
sobota	6.00 18.30		17.00		
nedeľa	7.30 10.00 18.30	8.00 9.30 11.00	9.00	16.00	

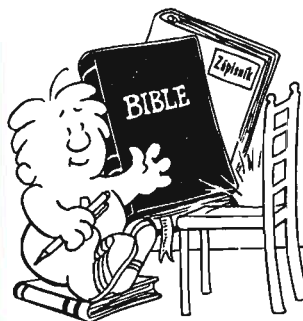
Aktivity v cirkevnej škole

V cirkevnej základnej škole sv. Cyrila a Metoda v Starej Ľubovni sa okrem klasického vyučovania uskutočňujú počas roka rôzne akcie. Každú sobotu sa tu stretáva mládež, ktorá nacvičuje piesne a adoruje. V zimnom období tu pravidelne nacvičuje cirkevný spevokol dospelých z farského kostola sv. Mikuláša. Prebiehajú tu aj stretnutia kresťanských rodín Dni spoločenstva hnutia Svetlo - Život, na ktoré prichádzajú celé rodiny. Prebiehajú tu aj Mikulášske slávnosti pre deti. Počas letných prázdnin tu príležitostne nocujú mladí skauti zo susedných obcí a okresov. Od roku 1994 sa pravidelne dvakrát do mesiaca schádzajú na službách Božích bratia a sestry z evanjelickej cirkvi. Uskutočňujú sa tu aj odborné prednášky z rôznou tematikou (prirodzené plánovanie rodičovstva, proti drogám a ďalšie), ktorých úlohou je mladým podať pravdivé informácie a pomôcť im správne orientovať sa v živote. Cirkevná škola zastrešuje mnohé aktivity a čiastočne nahrádza pastoračné centrum, ktoré v našom meste dosiaľ chýba.

V. Baláž

Chceme poďakovať vedeniu cirkevnej školy v Starej Ľubovni za túto službu a ochotu poskytnúť priestory školy. Škola takto nielen vzdeláva ale i evanjelizuje. Osobitné poďakovanie patrí pánovi V. Balážovi (školníkovi), ktorý v prospech týchto aktivít obetuje svoj voľný čas a s láskou sa stará aj o priestory školy a kaplnku, ktorú pred desiatimi rokmi (30. apríla 1993) posvätil otec biskup Andrej Imrich.

Redakcia

BIBLICKÁ SÚŤAŽ

- dekanské kolo

V priestoroch Základnej školy sv. Cyrila a Metoda v Starej Ľubovni sa 3.marca 2003 uskutočnila „Biblická súťaž“ dekanské kolo. Súťaže sa zúčastnilo 5 základných škôl zo Starej Ľubovne, ZŠ Toporec, ZŠ Veľký Lipník a ZŠ Haligovce (cirkevná) a súťažili z vedomosti zo Svätého Písma z 2 Sam a Sk.

Prvé miesto získala **ZŠ Haligovce** s počtom bodov 59, pričom stratili len 1 bod. Na druhom mieste sa umiestnili žiaci ZŠ sv. Cyrila a Metoda s počtom 57 bodov a tretie miesto obsadili žiaci zo ZŠ Levočská s počtom 55 bodov. Súťažiaci boli odmenení knižnými a vecnými cenami, ktoré do súťaže venoval pán dekan Mgr. Marián Pánik, za čo mu srdečne ďakujeme.

Na diecéznom Biblicko kole v Spišskej Novej Vsi v CVČ dňa 25.4.2003, Staroľubovniansky a Spišskostaroveský dekanát (Hornospišské dekanáty), bude zastupovať ZŠ Haligovce.

Prajeme im veľa úspechov a pomoc Ducha Svätého v diecéznom kole.

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Starej Ľubovni. **Zodpovedný redaktor:** Lubomír Ogurčák. **Redakčná rada:** Mgr. Anna Hudáková, Henrieta Hudáková, Marcela Potucká, Zuzana Ogurčáková. **Grafická úprava:** Jozef Urban. **Adresa redakcie:** Námestie sv. Mikuláša č.14, Stará Ľubovňa, <http://farnost.lubovna.sk>, tel.: 4322500, fax.: 4281591, e-mail: rkfu@sl.sinet.sk. **Censor:** Mgr. Marián Pánik. **Cirkevné schválenie:** Mons. Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup zo dňa 6.3.2003, prot.č. 485/2003. S povolením Okresného úradu Stará Ľubovňa zo dňa 18.3.2003, prot. číslo 4 /2003 Č.k.2003/00390. **Tlač:** Tlačiareň Kežmarok **Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky!**